

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvad skal vi gjøre, at vi kan arve det evige Liv? Aftensangsprædiken paa Femte Søndag efter Paaske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 20. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_209-txt-shoot-idm496/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

os selv, naar vi kun giøre, hvad Ingen af os gjorde, hvad Ingen af os formaaer, da skal vi arve det evige Liv? Er det da nu blevet nok, at elske med Død og med Tunge, men ikke i Oiening og Sandhed; mon da Gud nu vil noies dermed, at Læberne holde sig til Ham, skiondt Hjertet er borte, kan man da bedre blive salig ved at tale om Kiærlighed, end ved at tale om Christo og Troen, er det kanste allerede en Dyd at agte det Vidnesbyrd ringe, som Gud haver vidnet om Sønnen, at i Ham er det evige Liv, at giøre Gud til en Løgner? O saa betænker det dog, at ligesaavist som den bliver salig, der elsker sin Gud over Alt, ligesaavist maa og hver den fortabes som ikke saaledes elsker, som ei med inderlig Glæde opfylder Guds Bud, som ikke er ubesmitet af Verden. Gud kan ikke giøre ham salig, saasom den eneste Salighed er i den uindskrænkede Kiærlighed, Gud kan ikke forlige sig med Synden, thi da maatte Sandhed forliges med Løgnen, da maatte den Keisarsdige fornagte sig selv.

O, give dog Gud, at Menneskene vilde betænke det ret, betænke alvorlig, at kun den

som elsker sin Gud, vorder salig, og da for Guds Afsyn prøve sig selv, om de elskede Ham, da skulde de vel komme til at forsædes, komme til at fornemme hvad Trang vi have til Frelseren Jesus, hvor forlorne vi vare, hvis ei Han havde givet sit Kiød for vort Liv (Joh. 6). O, prøver det dog, kun een Dag til Ende, at have Gud og Hans Lov bestandig for Øine ved Alle hvad I tænke og attraa, tale og giøre, at komme ihu, at den Afvidende seer det, at spørge alvorlig, om det er Hans Villie, om Han med Behag kan betragte de Tanker og Lyster, de Død og Ydretter; o da skal I snartigen lære, at Alle saa have vi syndet og synde, og fattes den Roes, som vi skulde have i Gud, snart skulde I da fornemme om I elske den Gud, som forbyder, fordømmer de kiæreste Lyster, som enten maa nægte sig selv, eller forbande hver den, som ikke bliver i alle de Ting som ere skrevne i Loven, saa at han gier dem; ja snartlig skulle I lære, at vi af Naturen hade den strænge, uforanderlige Lov, hade den, selv naar vi udoorted følge dens Bud, hade vor Gud i Hans Lov, hade Ham som forbander, fordømmer sin Lovs Dørræder. Naar vi da saae den sorgelige

Jublat i Hjertets Forvendighed og Kraftløshed til det Gode, kan vi da trøstes ved Dødet: gjer det, saa skal du leve! maae vi ikke da enten forfærdes og tye til den Naadestol Gud har opreist for Troen i den Retfærdiges Blod, eller forhædde vort Hjerter, bespøtte den Gud som os skabte, kalde Ham en Tyrann, uretfærdig og grum slampe mod Draadden, eller, som mange nu have for Skik, love os selv en Afgud, som vi kan elske, som vil fornagte sig selv for at gjøre en Synder salig i sin Glæring? Jo visselig, ville vi ikke aldeles bortskyde Tanken om Gud og vor evige Skiebne, indtil den endelig neder sig paa os, indtil det hedder: tag nu dit Bæst og gjer Regnskab; da maa vi vælge imellem at trodse vor Gud eller og ndmpe os for Ham. Men er da det Første det Bedste fordi det vælges af Verden? kan vi kanske i den oplyste Tid prøve Stærke med Gud og true os ind i Hans Rige, eller antagme vi Kiærlighed til Ham, naar vi forsvare vort Had og undskyldte Synd? O, I Etskelige, nei, det er jo dog saa, at have vi mindste Erbedighed for Gud, mindste Beskyning for Sjælen, ville vi ei være Djævl, da maa vi i Støvet ndmpe os for Ham, vor Lovs

giver, Konge og Dommer, villig bekiende, at Brøden er vores, at Gud er retfærdig, ja at Han er Kiærlighed selv, enddog Han fordommer; thi det er klart at Himmel og Jord kan forgaae, men ikke en Leddel af Lovens bortfalde, at Gud fordommer os kun, fordi vi elske Ham ikke, fordi al Salighed er i Hans Kiærlighed, fordi Han ei kan saliggjøre en Skabning som elsker Ham ikke. Visselig maa vi forfærdes, men det er jo godt, om ellers Guds Aand sagde Sandhed; thi saa staaer der Skrevet (Esa. 66) til den Elendige vil Jeg see ned, til den, som haver en sanderbrudt Aand og som forfærdes for mine Død. Ei som de Trættende, ei som de Trodsende, nei men sulkende, dogte nedboiede spørge vi da, som fordem Jesu Disciple: hvo kan da blive salig? Gjer vi dette, da vel os! thi da svarer Jesus endnu, som Han svarede fordem: for Mennesker er det umulig, men for Gud ere alle Ting mulige (Matth. 19); da er det Han kalder saa ventlig: kommer til Mig alle I som arbejde og ere besværede, jeg vil vederskrage eder, hos mig skal I finde Hvile for eders Sjæle; thi saa elskede Gud Verden, at Han gav sin eenbaarne Søn, paa det at høer den

som troer paa Ham, skal ikke fortages, men have det evige Liv (Matth. 11 og Joh. 3).

Her lære vi da, hvad det er at arbejde Guds Gjerning, at det er Guds Gjerning, at tro paa Den Han udsendte (Joh. 6), at Troen paa Jesum det er den Gjerning, hvori vi skal saliggjøres. O, I Eftfælgere, komme vi besværede, besværede til Ham, som de der have arbeidet forgiøres, som de der i Orken omringede erindt af Uhyrer og bundløse Svælg ei vidste Redning og Udvei, maatte fortvivle om Fred og om Hvile for Sjælen, komme vi saaledes til Ham, og paa Andre kalder Han ikke, o, da er det ei at udgaa med Død, hvor sedt vederkøget vort Hjerter maae vordre, ja hvilken Hvile og Fred vi finde i Ham som blev hengiven for vore Synder og specielt for vor Retfærdiggjørelse, hvor glade vi da, som de der ikke arbeide, tro paa Ham, som gior den Ugudelige retfærdig i det Hans Tro ham tilregnes til Retfærdighed (Rom. 4); hvor glade vi demme os selv og stole paa Ham, som tør sige: min Søn, vær frimodig, din Synd er forladt (Matth. 9), Ham som tør sige: Jeg er Opstandelsen og Livet, hvo som

